

Arrest

nr. 186 871 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: C(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

X artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19/06/2009, 17/07/2014, 14/01/2015, 08/04/2015 en op 05/11/2015. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende meer dan 2 asielaanvragen in, namelijk 3, die alle negatief werden afgesloten. De eerste twee aanvragen werden geweigerd, de derde aanvraag werd niet in overweging genomen. De beslissingen werden betekend. Er is geen schending van artikel 3 EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19/06/2009, 14/01/2015, 08/04/2015 en op 05/11/2015. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende drie asielaanvragen in, die alle negatief werden afgesloten.

□ 09/10/2008: eerste asielaanvraag, 27/02/2009: verwerping van de aanvraag door het CGVS, betrokkene diende een schorsend beroep in dat door de RVV op 27/05/2009 werd verworpen. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 15 dagen te verlaten (13qq van 11/06/2009)

□ 10/12/2009: tweede asielaanvraag, 21/09/2010: verwerping van de aanvraag door het CGVS, betrokkene diende een schorsend beroep in dat door de RVV op 28/12/2010 werd verworpen.

□ 24/11/2014: derde asielaanvraag, 11/12/2014: CGVS beslist niet in overweging te nemen, Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 15 dagen te verlaten (bijlage 13qq van 09/01/2015). Het bevel werd verlengd tot 01/03/2015. Betrokkene heeft het bevel niet opgevolgd.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in:

□ 26/06/2009: eerste aanvraag, ontvankelijk (beslissing van 01/03/2010) maar ongegrond (beslissing van 12/04/2011)

□ 28/08/2014: tweede aanvraag, onontvankelijk verklaard op 22/10/2014

□ 20/11/2014: derde aanvraag, ontvankelijk maar ongegrond verklaard op 28/09/2015. Betrokkene kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen. Betrokkene nam kennis van de beslissing en van het bevel op 05/11/2015

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Guinee is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene diende op 22/06/2012 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk en gaf betrokkene een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. Hij nam kennis van de beslissing en van het bevel op 08/04/2015.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Anderlecht op 08/04/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19/06/2009, 17/07/2014, 14/01/2015, 08/04/2015 en op 05/11/2015. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Guinea.

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Het wordt uiteengezet als volgt:

« En substance, la décision attaquée est motivée par le fait que le requérant ne peut pas partir légalement par ses propres moyens.

L'intéressé n'est pas en possession des documents de voyage exigés au moment de son arrestation ; l'intéressé réside dans l'espace Schengen sans être en possession d'un visa valable ou d'une autorisation de séjour ; il est donc peu vraisemblable qu'il donnera volontairement suite à un ordre de

quitter le territoire qui lui serait délivré. L'intéressé refuse manifestement de partir de sa propre initiative et de mettre fin à sa situation de séjour illégale de sorte qu'une mesure de contrainte s'impose.

L'Office des Etrangers estime que le requérant n'ayant pas donné suite à des précédents ordres de quitter le territoire notifiés le 19.06.2009, 17.07.2014, 14.01.2015, 8.04.2015 et 5.11.2015, il n'y a pas lieu de lui accorder un délai de sept jours pour quitter le territoire, une mesure de contrainte est proportionnelle.

L'intéressé aurait introduit trois demandes d'asile, lesquelles se sont toutes clôturées de manière négative, de sorte qu'il n'y aurait pas de violation de l'article 3 de la CEDH.

Le requérant estime la motivation de la décision inadéquate : bien que l'introduction d'un recours en annulation devant le Conseil du Contentieux des Etrangers n'ait pas d'effet suspensif comme tel, ainsi qu'il résulte de l'exposé des faits, le requérant a introduit un recours en annulation contre une décision de refus d'autorisation de séjour prise par l'Office des Etrangers le 28.09.2015 sur base de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980.

La décision attaquée est critiquable en soi en ce qu'elle ne fait nullement mention du fait qu'un recours a été introduit contre cette décision.

Partant, la décision attaquée n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments de droit et de fait du dossier, ceci est d'autant vrai que si le requérant n'est pas parti volontairement, c'est en raison d'un cas de force majeure.

Pour le surplus, ainsi que surexposé, le requérant souffre d'une hépatite B chronique active de nature virale et de gravité modérée.

Dans ce cas précis la fibrose du foie est modérée.

Le traitement médicamenteux consiste en la prise de Baraclude.

Le traitement par Baraclude est à renouveler chaque année.

Les conséquences et complications en cas d'arrêt du traitement seraient une progression vers la cirrhose.

Le pronostic est bon sous traitement.

Les besoins spécifiques consistent en des consultations spécialisées en hépatologie.

Le requérant estime qu'il n'a pas été procédé en un examen de la disponibilité et de l'accessibilité des soins au pays d'origine.

Il s'en est expliqué dans son recours en annulation introduit par requête du 23.11.2015.

A ce jour, il n'a pas été statué quant à cette requête.

Le requérant estime dès lors la décision prise par l'Office des Etrangers contraire à l'article 3 de la CEDH.

La motivation de la décision est inadéquate.

Article 8 de la CEDH

L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du

pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui . »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- *l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- *l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- *il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de Monsieur C(...) M(...) est sans aucun doute conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition est remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition est donc également remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est de suspendre en extrême urgence l'ordre de quitter le territoire pris à l'égard de Monsieur C(...) M(...).

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2.3. Verzoeker verwijst naar het feit dat hij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 28 september 2015 aangaande zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij erkent dat dit beroep geen schorsende werking heeft, maar betoogt dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is nu geen melding wordt gemaakt van dit beroep. Het gegeven dat hij niet reeds vrijwillig het grondgebied heeft verlaten, is te wijten aan overmacht. Er is dus geen rekening gehouden met het geheel van de voorliggende gegevens. Verzoeker verwijst naar zijn medische situatie en betoogt dat in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter geen onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in zijn land van herkomst, hetgeen hij heeft uiteengezet in het verzoekschrift dat hij indiende op 23 november 2015. Dit beroep is echter nog hangende en de verwerende partij bezondigt zich dus aan de schending van artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij een terugkeerbesluit de verwerende partij moet rekening houden, onder meer, met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, hetgeen de verwerende partij ook heeft gedaan, getuige de beslissingen aangaande de verschillende aanvragen om medische regularisatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat met de meest recente beslissing van 28 september 2015 de derde aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden, op grond van de vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer die advies had uitgebracht over de medische situatie van verzoeker had geoordeeld dat het noodzakelijke geneesmiddel Baraclude®, waarnaar verzoeker thans ook verwijst, beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst net zoals de medische opvolging.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat het beroep dat hij tegen deze beslissing had ingediend, bij de Raad gekend onder het nummer 180 677, en dat nog hangende is, geen schorsende werking heeft. Waar hij niet kan worden gevolgd is in zijn stelling dat de beslissing niet adequaat zou zijn gemotiveerd omdat niet wordt verwezen naar het feit dat er nog een beroep hangende is. Hij toont immers geenszins aan dat dat *in casu* het geval zou moeten zijn, en, meer nog, op welke wijze hij in zijn belangen is geschaad door het feit dat hiervan geen melding wordt gemaakt, nu hij de inhoud van de beslissing kent en er zelfs een beroep tegen heeft ingediend. Dat hierover niet of niet afdoende werd gemotiveerd, is niet aannemelijk gemaakt.

Voorts moet erop worden gewezen dat het louter instellen van een annulatieberoep tegen een beslissing aangaande een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde "privilège du préalable" - geldt vanzelfsprekend ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet. Het komt derhalve aan verzoeker toe om minstens een begin van bewijs bij te brengen van hetgeen hij meent te kunnen stellen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Het EHRM heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Het is duidelijk dat in de huidige vordering verzoeker niet aantoont dat hij in geval van verwijdering naar Guinée zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Terzake kan alleen maar worden vastgesteld dat hij zich vergenoegt met een aantal blote beweringen, hetgeen *in casu* niet volstaat. Immers, wat hij in wezen lijkt te vragen, door louter te verwijzen naar het beroep dat hij had ingesteld tegen de beslissing van 28 september 2015 aangaande de aanvraag om medische regularisatie, is dat in het kader van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak zou worden gedaan over de wettigheid van een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep.

De Raad kan dienaangaande alleen maar vaststellen dat verzoeker niet zijn eigen belangen heeft veilig gesteld: het beroep tegen de beslissing aangaande de aanvraag om medische regularisatie is een annulatieberoep, dat niet bij voorlopige maatregel versneld kan worden geactiveerd nu niet ook de schorsing werd gevraagd bij het indienen ervan, en verzoeker heeft in het huidige verzoekschrift slechts een aantal beweringen geponeerd, zonder meer, die de Raad geenszins toelaten aan te nemen dat er inderdaad enige indicatie zou zijn dat hij dermate ziek is dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in een situatie van een onmenselijke of vernederende behandeling zou terechtkomen omdat hij geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM en de interpretatie die het EHRM aan deze bepaling heeft gegeven in het geval van zieke vreemdelingen. Een schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve niet aangetoond. In die optiek moet overigens worden vastgesteld dat verzoeker dus evenmin heeft aangetoond dat hij omwille van een situatie van overmacht geen gevolg zou kunnen hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.2.2.4. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat het voor zich spreekt dat het feit dat hem een legaal verblijf in België wordt ontzegd een schending uitmaakt van deze bepaling, in het licht van zijn familielevens.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. De gemachtigde doet voorts in het aangevochten bevel geen uitspraak over een aanvraag die strekt tot legaal verblijf, zodat het argument dat verzoeker erdoor een dergelijk legaal verblijf zou worden ontzegd niet dienstig is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar een disproportionele inmenging in zijn familielevens, terwijl hij op geen enkele wijze aantoont dat hij een beschermenswaardig familielevens in België heeft.

In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker ook wijst op een privéleven, moet evenzeer worden vastgesteld dat ook op dit punt hij geen enkel concreet element aanlevert waaruit zou blijken dat hij in België een beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd. Hij betoogt dat wel dat één en ander *in casu* voor zich spreekt, maar hij kan daarin hoegenaamd niet worden gevolgd: het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn sociale belangen niet verder concretiseert of enigszins duidt, waarbij kan worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende lijkt om een schending van het privéleven aan te nemen. *In casu* blijft verzoeker volstrekt in gebreke, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet lijkt te zijn aangetoond.

3.2.2.5. Gelet op het voorgaande heeft verzoeker evenmin aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

3.2.3. Het enige middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. WIJNANTS